

[Arbejdsministeren]

stemt fagforening, vil regeringen gerne medvirke til at løse de påviselige problemer, som kan og skal løses ad lovgivningens vej. Det følger imidlertid af, hvad jeg har sagt, at hvis man skal til bunds i problemerne, må der være tale om en noget større sag end blot en ændring af foreningsfrihedsloven. Så er det ikke blot et spørgsmål om at lappe og ændre på en enkelt lov, så er det et spørgsmål om, hvorvidt lovgivningsmagten helt generelt skal regulere området usaglige afskedigelser, som hidtil er blevet reguleret ved overenskomst.

Regeringen vil som sagt gerne gå ind i sådanne overvejelser, hvor der er reelle problemer. Omvendt ønsker regeringen ikke at lovgive på områder, hvor der ikke er problemer. Regeringen vil heller ikke medvirke til en lovgivning, der berører såvel lønmodtagernes som arbejdsgivernes grundlæggende ret til at varetage deres faglige interesser bl.a. ved at arbejde for stærke organisationer.

Jeg tror heller ikke, man skal være blind for, at sådan som det danske arbejdsmarked historisk har udviklet sig, bygger det på og forudsætter, at vi har et velorganiseret arbejdsmarked både på lønmodtager- og på arbejdsgiversiden. Arbejdsretten bygger på aftaler indgået mellem arbejdsmarkedets hovedorganisationer og vil ikke kunne fungere uden disses positive medvirken. Også hele vores overenskomsts system bygger på, at overenskomsterne indgås af velorganiserede organisationer, som også efterfølgende kan garantere for overholdelsen af de indgående overenskomster. Dette system har i det store og hele fungeret godt, og regeringen har ingen planer om at ændre ved dette.

Til gengæld er det regeringens opfattelse, at disse organisationer bør koncentrere sig om det, der er deres opgave, nemlig det faglige arbejde, og jeg tror, at de tendenser, vi har set inden for de senere år, hvor de faglige organisationer ud over det faglige arbejde også kaster sig over en lang række andre opgaver af politisk eller anden art, kommer til at skade organisationernes egen sag. Jeg tror, at de faglige organisationer må lære at forstå, at hvis de går ud over det, der hører ind under det faglige arbejde, vil de komme ud for på længere sigt, mener jeg, store problemer internt, fordi det ikke vil være alle medlemmer, der er interesseret i at følge en bestemt form for politik dér. Det, man skal med sit medlemskab af en faglig organisati-

on, er at have en faglig organisation, der kan varetage ens faglige rettigheder.

Jeg mener som sagt ikke – når disse advarende ord er sagt – at der er grundlag for at ændre ved lønmodtagernes eller arbejdsgivernes ret til at organisere sig eller ved organisationernes ret til at varetage deres medlemmers interesser. Det, der kan blive tale om, er at sikre, at der også inden for et sådant velorganiseret arbejdsmarked er plads til, at den enkelte har den størst mulige frihed til selv at afgøre, hvilken organisation – om overhovedet nogen – vedkommende har lyst til at være medlem af.

Forhandling

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal starte med at takke for redegørelsen fra arbejdsministeren.

I 1982 forlød det, at daværende arbejdsminister Svend Auken ville forbyde fyringer på grund af eksklusivaftaler eller give frihed til selv at bestemme, hvilken organisation man ville tilhøre. Allerede dengang advarede fremskridtspartiet mod ministerens forslag. Vi gjorde det, fordi det var helt tydeligt, at det kun var ministerens tanke at give de daværende fagforeninger et pusterum.

Fremskridtspartiet har gjort opmærksom på, at forslaget ikke tog højde for udfrysningspolitikken, som fagforeningstilhængerne praktiserer. Det lå jo klart, at man inden for de fleste områder fortsat var tvunget til at gå ind i en socialdemokratisk styret fagforening, hvis man ville have et job. Det var helt klart, at den daværende minister ikke havde noget ønske om at lave om på noget, der i den grad tilfører socialdemokratiet penge.

Siden da har det endnu en gang vist sig, at fremskridtspartiets advarsler var berettigede. Nu tre år efter er det enkelte arbejdende mennesker stadig ikke sikret retten til selv at afgøre sin organisationstilknytning. Østre landsrets dom i HT-konflikten har vist os endnu en gang, at der er noget ravruskende forkert ved den lovgivning, man vedtog dengang. Fremskridtspartiet stemte ganske vist for loven, fordi den trods alt var et skridt i den rigtige retning, men langt fra nok. Et af regeringspartierne, nemlig venstre, har dog haft mod til at foretage sig noget, for at organisationsfriheden skulle blive en menneskeret i Danmark. Det er dog primært sket i